

15 Sociale verzekeringen en premies

15.1 Wat u moet weten

15.2 Vragen en praktijkvoorbeelden (zijn bij dit hoofdstuk niet uitgewerkt)

15.3 Extra informatie

15.1 Wat u moet weten

Als een vereniging werkgever is heeft zij naast de loonbelasting (hoofdstuk 11) zich ook te houden aan de regels die zijn opgenomen binnen de sociale verzekeringen en premies. De werknemersverzekeringen (15.3.1) worden geïnd door Uitvoering Werknemersverzekeringen (UWV).

Bij een controle door het UWV gelden dezelfde regels als bij een controle door de fiscus. Iedereen is verplicht alle gegevens en inlichtingen te verstrekken die voor het UWV noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de sociale verzekeringswetten. Daartoe behoort ook dat inzage moet worden verleend in alle bescheiden en andere informatiedragers (computerbestanden bijvoorbeeld) en dat de inspecteur van het UWV gerechtigd is kopieën van te maken. Voorts kan het UWV, net als de fiscus, iedere medewerker op de werkplek vragen om zijn identiteitsbewijs te tonen.

Ook het UWV streeft ernaar iedere werkgever eens in de vijf jaar te controleren. Door de afspraken die de fiscus en het UWV hebben gemaakt over de controleaanpak, zal het overigens steeds meer voorkomen dat of de een of de ander op controle komt. De volledige rapporten, die van de controle worden opgemaakt, worden onderling uitgewisseld.

Bij dit onderwerp komen nogal eens meningsverschillen voor die dan vervolgens aan de raad van beroep of aan de arrondissementsrechtbank worden voorgelegd. Om inzicht te geven in de uitspraken is de paragraaf jurisprudentie (15.3.2) in dit hoofdstuk opgenomen.

15.3 Extra informatie

15.3.1. Werknemersverzekeringen

15.3.2. Jurisprudentie

15.3.1. Werknemersverzekeringen

Sociale verzekeringen zijn in twee groepen verdeeld:

A Volksverzekeringen

Deze zijn in principe voor iedereen van toepassing, de premies worden in combinatie met de loonbelasting in de vorm van loonheffing geïnd.

B Werknemersverzekeringen

1. de Ziektewet (ZW)
2. de Werkloosheidswet (WW)
3. de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO)
4. de Ziekenfondswet (ZFW).

Ad. 1 Ziektewet (ZW)

Premies voor de ZW worden niet meer geheven. De werkgever heeft immers de verplichting om de eerste 52 weken van ziekte van de werknemer het loon door te betalen. De hoogte van de betalingen op grond van deze loondoorbetalingsverplichting is wettelijk beperkt tot 70% van het maximum dagloon.

Ad. 2 Werkloosheidswet (WW)

De premie voor de WW wordt betaald aan het Algemeen Werkloosheidsfonds (vaste premie) en aan verschillende zogenoemde Wachtgeldfondsen (per bedrijfssector berekende premie). Gezien de laatste premie verschilt de hoogte van de WW-premies per werkgever.

Ad. 3 Wet Arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO)

De premie voor de WAO bestaat uit een basispremie en uit een gedifferentieerde premie. De basispremie is voor iedere werkgever gelijk. De hoogte van de gedifferentieerde premie is afhankelijk van het aantal werknemers die in de WAO zijn geraakt per werkgever. Werkgevers kunnen in plaats van de gedifferentieerde premie te betalen er voor kiezen het eigen risico van arbeidsongeschiktheid van zijn werknemers zelf te dragen. Het eigen risico loopt dan voor de eerste vijf jaren van arbeidsongeschiktheid. De werkgever kan het eigen risico eventueel herverzekeren bij een commerciële verzekeraar.

Ad. 4 Ziekenfondswet

De premies voor de ZFW zijn voor iedere werkgever gelijk. Een gedeelte van de premie mag de werkgever verhalen op de werknemer.

De premies voor de werknemersverzekeringen worden geïnd door het Uitvoering Werknemersverzekering (UWV).

15.3.2 Jurisprudentie

Als er geen sprake is van een dienstverband tussen vereniging en bijvoorbeeld en trainers is de vereniging gevrijwaard van het voeren van een salarisadministratie, het plegen van inhoudingen en afdrachten, enz.. Daarbij is sprake van een grote administratieve lastenverlichting. Overigens moeten verenigingen zich wel realiseren dat jaarlijks altijd aan de belastingdienst dient te worden gemeld aan wie welk bedrag is betaald.

Het zal duidelijk zijn dat verenigingen en belastingdienst of UWV het over dit punt niet altijd eens zijn. Een aantal rechtszaken is daarvan het gevolg. Om inzicht te geven in de standpunten zijn enkele uitspraken opgenomen:

- HGV versus LISV zie bijlage 1
- Pro Patria versus LISV zie bijlage 2
- Quintus versus LISV zie bijlage 3

Bijlagen bij hoofdstuk 15

Bijlage 1 GYMNASSTIEKVERENIGING HGV VERSUS LISV/BVG

CRvB 20 maart 1997, 94/3121 ALGEM

(Mrs. Brenninkmeijer, Garvelink-Jonkers, Damen)

Ziektewet (tekst sedert 1-7-'67) art. 3

Essentie

Sportleiders niet werkzaam in gezagsverhouding

De sportleiders waren in een niet professionele en op winst gerichte organisatie werkzaam. De vervulling van de functies binnen de gymnastiekvereniging berustte deels dan wel geheel op idealisme en inzet van ouders. De sportleiders ontvingen een geringe vergoeding. De binnen de vereniging voorkomende samenwerking bood geen ruimte voor de uitoefening van gezag.

Tekst

Uitspraak in het geding tussen H. Gymnastiek Vereniging, te H., appellante, en het Landelijk instituut sociale verzekeringen als rechtsopvolger van het bestuur van de BV voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen, gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 17 september 1991 is vanwege gedaagde aan appellante mededeling gedaan van de beslissing om over 1989, 1990 en 1991 nader premies voor de sociale-werknemersverzekeringen vast te stellen.

De Arrondissementsrechtbank te Utrecht heeft bij uitspraak van 23 februari 1994 het beroep van appellante ongegrond verklaard voor zover het beroep betreft het bestaan van een privaatrechtelijke dienstbetrekking ten aanzien van de beide in geding zijnde sportleiders. Het beroep is gegrond verklaard voor zover bezwaar is gemaakt tegen de hoogte van de vastgestelde premies.

Appellante is van die uitspraak in hoger beroep gekomen. In het aanvullende beroepschrift van 28 januari 1995 zijn door mr. P.W.R. Beks, advocaat te Huizen, de gronden uiteengezet waarop hij de Raad heeft verzocht de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing te vernietigen.

Op 1 april 1996 heeft gedaagde van verweer gediend. Het geding is behandeld ter zitting van de Raad, gehouden op 6 februari 1997, waar appellant is vertegenwoordigd door haar voorzitter M.P. G., bijgestaan door mr. Beks voornoemd. Gedaagde heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.F.G. M., werkzaam bij Cadans Uitvoeringsinstelling BV.

II. Motivering

Ten aanzien van de feiten ontleent de Raad de volgende beschrijving aan de uitspraak van de rechtbank:

'Blijkens art. 2 van haar statuten heeft klaagster ten doel de gymnastiek in de ruimste zin van het woord te stimuleren en daardoor de volksgezondheid te bevorderen.

Zij tracht dit doel onder andere te bereiken door het mogelijk maken van deelname aan de praktische beoefening van gymnastiek c.q. het organiseren van trainingen, het deelnemen aan en/of uitschrijven van wedstrijden, het organiseren van sportuitvoeringen en evenementen en het houden van onderlinge wedstrijden.

In dit kader huurt klaagster gymnastieklokalen van openbare lagere scholen van de gemeente Hilversum, waarna in overleg met de voor klaagster werkzame sportleiders het lesrooster voor het komende seizoen (van 10 maanden) wordt vastgesteld.'

De bestreden beslissing ziet voor zover in dit geschil van belang, op de vaststelling dat ten aanzien van twee sportleiders (Bo. en Bl.) sprake is van een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht, omdat voldaan is aan de vereisten van gezag, de verplichting van persoonlijke arbeidsverrichting en loonbetaling. Partijen verschillen van mening over de eerste twee punten. De rechtbank heeft de ongegrondverklaring van het beroep doen steunen op het oordeel dat er zowel sprake is van een verplichting tot persoonlijke dienstverlening als van gezag.

Anders dan de rechtbank is de Raad op grond van een weging van alle feiten en omstandigheden zoals die uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting naar voren zijn gekomen, van oordeel dat er geen sprake is van gezagsuitoefening.

De organisatie van appellante draagt het karakter van een gezamenlijke inspanning van alle betrokkenen ten einde in een amateuristisch verband, dat wil in dit geval zeggen in een niet professionele en op winst gerichte organisatie, de beoefening van de gymnastieksport voor de

doelgroep van appellante mogelijk te maken. Zij heeft geen eigen accommodatie of vergaderruimte, maar huurt via de gemeente de benodigde gymzalen in openbare scholen. Zowel de vervulling van de bestuursfuncties als het lidmaatschap van de (sport)-technische commissie als de vervulling van de functie van sportleider van groepen berust ten dele dan wel geheel op idealisme en inzet van ouders. Bestuursleden, noch leden van de technische commissie ontvangen een vergoeding. De sportleiders ontvangen een beperkte vergoeding van f 20 per uur inclusief een vergoeding van onkosten. Daarom is de Raad van oordeel dat de samenwerking die op deze gezamenlijke inspanning berust, geen ruimte biedt voor de uitoefening van gezag zoals dat gewoonlijk tussen werkgever en werknemer in een privaatrechtelijke arbeidsovereenkomst uitgeoefend wordt.

Gelet op het hiervoor overwogene kunnen zowel de bestreden beslissing als de aangevallen uitspraak geen stand houden.

Gelet hierop en op art. 25, eerste lid, van de Beroepswet, is de Raad van oordeel dat het door appellante in hoger beroep gestorte griffierecht door gedaagde moet worden vergoed.

Gelet op het hiervoor overwogene is er aanleiding om de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen als in het ongelijk gestelde partij op grond van art. 8:75 van de Awb te veroordelen in de kosten van appellante in hoger beroep, welke zijn begroot op f 1420.

Beslist wordt als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak alsmede de bestreden beslissing;

veroordeelt gedaagde in de proceskosten van appellante in hoger beroep tot een bedrag groot f 1420;

bepaalt dat gedaagde aan appellante het gestorte recht van f 600 vergoedt.

Bijlage 2 GYMNASSTIEKVERENIGING PRO PATRIA VERSUS LISV/CADANS

Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage
Eerste Kamer voor Bestuursrechtelijke Zaken
Enkelvoudig

UITSpraak
Ingevolge artikel 8:77
van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Reg. nr.: AWB 96112993
Inzake: Gymnastiekvereniging 'Pro Patria', te Zoetermeer, eiseres,
Tegen: het bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen, gevestigd te Amsterdam, als rechtsopvolger van het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen, verweerder.

1. Aanduiding bestreden besluit.

Het besluit van verweerders rechtsvoorganger van 22 oktober 1996, kenmerk B&B 20195.6128.

2. Feiten.

Eiseres is als vereniging lid van de Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Bond (KNGB). Als lid van het KNGB, en in overeenstemming met de door de KNGB verstrekte 'leidraad', heeft eiseres contracten gesloten met haar technische leiding (sport- leid(st)ers/train(st)ers) op basis van een zogenoemd 'A-contract' of 'B-contract'. Een A-contract wordt gebruikt indien (volgens eiseres) sprake is van een dienstbetrekking tussen een en de technisch leider. Een B-contract wordt gebruikt in de gevallen waarin (volgens eiseres) geen sprake is van een (fictieve) dienstbetrekking.

Bij besluit gedateerd 27 april 1995 heeft verweerders rechtsvoorganger aan eiseres meegedeeld dat sprake is van een overeenkomst naar burgerlijk recht tussen eiseres -en train(st)ers die op grond van een B-contract (hierna: B-contractanten) voor haar werkzaam zijn en dat eiseres dientengevolge op grond van het bepaalde in artikel 3 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering MAO), artikel 3 van de Ziekwet (ZVJ), artikel 3 van de Werkloosheidswet (WW) en artikel 3, eerste lid, onder a. van de Ziekenfondswet (ZFW) sedert 1990 premieplichtig is voor die B- contractanten.

Eiseres heeft zich bij brief van 19 mei 1995 tot verweerders rechtsvoorganger gewend met het verzoek om nadere !richtingen over het besluit van 27 april 1995. Die inlichtingen zijn bij brief van 6 juni 1995 gegeven.

Vervolgens is bij brief gedateerd 13 juni 1995 bezwaar gemaakt tegen het besluit van 27 april 1995. Op 13 februari 1996 heeft een hoorzitting plaatsgevonden alwaar eiseres haar standpunt nader heeft toegelicht.

Bij besluit gedateerd 22 oktober 1996 heeft de rechtsvoorganger van verweerder het bezwaar van eiseres gegrond verklaard voor zover het de ingangsdatum van de premieheffing betreft.

Tegen dat besluit is door eiseres beroep ingesteld.

Partijen hebben toestemming als bedoeld in artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht verleend om het onderzoek ter zitting achterwege te laten.

3. Bewijsmiddelen.

De gedingstukken.

4. Motivering.

Met ingang van 1 maart 1997 is de Organisatiewet sociale verzekeringen 1997 (OSV1997) in werking getreden. Op grond van artikel 8 van de daarbij horende Invoeringswet treedt het landelijk instituut sociale verzekeringen (LI.Sv) in de plaats van de betrokken bedrijfsvereniging. In deze uitspraak wordt hierna onder verweerder tevens verstaan het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen.

In dit geding dient de vraag te worden beantwoord of verweerder terecht en op goede gronden de arbeidsverhouding tussen eiseres en de betrokken B-contractanten als een (privaatrechtelijke)

dienstbetrekking heeft aangemerkt en derhalve eiseres als prenieplichtige voor die B-contractanten heeft aangemerkt.

Eiseres heeft - verkort weergegeven - betoogd dat geen sprake is van een verzekerings- plicht ten aanzien van die B-contractanten. Zij heeft daartoe - onder meer - aangevoerd dat geen sprake is van een privaatrechtelijk dienstverband aangezien geen sprake is van een'gezagsverhouding en een verplichting tot persoonlijke dienstverrichting.

Verweerder heeft daartegen aangevoerd dat het B-contract niet bij voorbaat een privaatrechtelijk dienstverband uitsluit en dat de verzekeringsplicht dient te worden beantwoord op grond van de feitelijke omstandigheden. Verweerder stelt dat uit zijn onderzoek en de daarin afgelegde verklaringen is gebleken dat in casu wet degelijk sprake is van (werkgevers-)gezag, een persoondijke dienstverrichting alsmede van toon en dat bij eiseres daarom juist als prenieplichtig voor die groep heeft aangemerkt.

De rechtbank overweegt hieromtrent het volgende.

Artikel 3 van de WW, ZW en WAO alsmede artikel 3, eerste lid, onder a, van de ZFW, voor zover hier van belang, bepaalt dat werknemer is de natuurlijke persoon, jonger dan 65 jaar, die in privaatrechtelijke dienstbetrekking staat.

Daarbij ziet het begrip privaatrechtelijke dienstbetrekking - uitsluitend - op de arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht zoals omschreven in artikel 1637a van het Burgerlijk Wetboek (BW).

Eiseres is een vereniging die blijkens haar statuten ten doel heeft om gymnastiek in de ruimste zin van het woord te bevorderen. Ten behoeve van de wedstrijdsport heeft eiseres trainers in dienst op een A-contract waarvan (tussen partijen) niet in geschil is dat eiseres ten aanzien van die categorie premieplichtig is.

Gezien de door partijen overgelegde bescheiden en gelet op hetgeen door partijen naar voren is gebracht is de rechtbank van oordeel dat er ten aanzien van de onderhavige B-contractanten geen civielrechtelijke dienstbetrekking en derhalve geen verzekeringsplicht bestaat.

De rechtbank overweegt daartoe dat - mede onder verwijzing naar de recente uitspraak van de Centrale Raad van Beroep gedateerd 20 maart 1997 met reg.nr. 9413121 ALGEM -in casu geen sprake is van gezagsuitoefening door eiseres ten aanzien van de 'trainers' onder een B-contract. De organisatie van eiseres draagt immers het karakter van een gezamenlijke inspanning van alle betrokkenen teneinde in een amateuristisch verband. Dat wil zeggen in een niet professionele en op winst gerichte organisatie, de beoefening van de gymnastieksport voor de doelgroep van eiseres mogelijk te maken. Zij heeft daarbij geen eigen accommodatie. maar huurt via de gemeente de benodigde gymzalen.

Zowel de vervulling van bestuursfuncties als het lidmaatschap als de vervulling van de functie van de sportleiders die werkzaam zijn op basis van een B-contract berust ten dele dan wel geheel op het idealisme en inzet van ouders.

Gezien het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de samenwerking die op deze gezamenlijke inspanning berust, geen ruimte biedt voor de uitoefening van gezag, ten aanzien van de bedoelde B-contractanten, zoals dat gewoonlijk tussen een werkgever en een werknemer in een privaatrechtelijke arbeidsovereenkomst uitgeoefend wordt.

Nu geen'sprake is van een gezagsverhouding is niet voldaan aan een van de vereisten om een privaatrechtelijke dienstbetrekking aan te nemen.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Zij zal het beroep dan ook gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen.

Gelet op het vorenstaande ziet de rechtbank voorts aanleiding verweerder met toepassing van de artikelen 8:74 en 8:75 Awb te veroordelen in de door eiser in verband niet de behandeling van het beroep gemaakte kosten.

Bij de vaststelling van het aan eiser te vergoeden bedrag is in aanmerking genomen dat het hier gaat om een zaak van gemiddeld gewicht (wegingsfactor 1), een beroepschrift is ingediend (1 punt) en de

waarde f 710,-- per punt bedraagt. De te vergoeden kosten van rechtsbijstand worden derhalve op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op f 710,--.

Tevens dient aan eiseres het door haar gestorte griffierecht ad f 400,-- te worden vergoed. Hierbij zal de rechtbank het Lisv aanwijzen als de rechtspersoon die deze kosten aan eiseres dient te vergoeden.

Beslist wordt als volgt.

5. Beslissing.

De Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

- Verklaart het beroep gegrond.
- Vernietigt het bestreden besluit.
- Veroordeelt verweerder in de door eiseres in verband met de behandeling van het beroep gemaakte kosten, welke hierbij worden begroot op f 710,-- voor gemachtigde van eiseres.
- Bepaalt dat verweerder tevens aan eiseres het door haar gestorte griffierecht ad f 400,-- zal vergoeden.
- Wijst het Landelijk instituut sociale verzekeringen (Usv) aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

6. Rechtsmiddel.

Tegen deze uitspraak staat voor partijen binnen zes weken na de datum van verzending daarvan hoger beroep open bij de Centrale Raad van Beroep te Utrecht. Gelijke bevoegdheid komt toe aan andere belanghebbenden, zulks behoudens het bepaalde in artikel 6:13 j" artikel 6:24 van de Awb.

Aldus gegeven door mr. A.A. Kalk en in vertegenwoordiging van de griffier in het openbaar uitgesproken op

Bijlage 3 VOETBALVERENIGING QUINTUS VERSUS LISV/CADANS

Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage
Eerste kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Enkelvoudige samenstelling

UITSpraak

als bedoeld in artikel 8:77
van de Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr.: 96112450 ALGEM
Inzake: Voetbalvereniging 'Quintus', gevestigd te Kwintsheul (gemeente Wateringen), eiseres,
tegen: het bestuur van de Landelijke instuut sociale verzekeringen, gevestigd te
Amsterdam, als rechtsopvolger van het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor
Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen. verweerder.

1. Aanduiding bestreden besluit.

Het besluit van verweerder van 8 oktober 1996, kenmerk B&B 20196.6125.

2. Zitting.

De zitting vond plaats op 11 augustus 1997.

Namens eiseres zijn verschenen haar voorzitter dhr. M.W. van der Kraan en haar gemachtigde dhr. H. Kelder (medewerker van de Provinciale Sportraad Zuid- Holland).

Verweerder heeft zich niet doen vertegenwoordigen.

3. Feiten.

Eiseres is een vereniging die zich blijkens haar statuten het beoefenen en bevorderen van het voetbalspel en andere takken van sport ten doel stelt. Zij tracht dit doel onder meer te bereiken door het houden van oefeningen en het spelen van wedstrijden. Voor eiseres is een aantal trainers werkzaam.

Bij besluit van 3 april 1996 heeft de bedrijfsvereniging eiseres meegedeeld dat er met ingang van september 1993 ten aanzien van de bij haar werkzame trainers verzekeringsplicht bestaat op grond van artikel 3 van de Ziektewet (ZW), Werkloosheidswet (~, de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) en (voor zover de loonbedragen onder de loongrens blijven) de Ziekenfondswet (Zfw). De bedrijfsvereniging heeft daarbij overwogen dat er bij de betrokken trainers sprake is van een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht.

Tegen dit besluit is door eiseres een bezwaarschrift ingediend, dat op 13 mei 1996 door verweerder is ontvangen.

Op 25 juli 1996 heeft een hoorzitting plaatsgevonden, waarbij eiseres haar bezwaarschrift heeft toegelicht.

Bij het bestreden besluit heeft het bestuur van de bedrijfsvereniging de bezwaren van eiseres ongegrond verklaard en het besluit van 3 april 1996 gehandhaafd.

Namens eiseres is tegen dit besluit beroep ingesteld bij schrijven van 18 november 1996.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

4. Bewijsmiddelen.

De gedingstukken en het verhandelde ter zitting.

5. Motivering.

Met ingang van 1 maart 1997 is de Organisatiewet sociale verzekeringen 1997 in werking getreden.

Op grond van de daarbij horende

Invoeringswet Organisatiewet sociale verzekeringen 1997 treedt het Landelijk Instituut sociale verzekeringen (lisv) in de plaats van de betrokken bedrijfsvereniging.

In deze uitspraak wordt hierna onder verweerder tevens verstaan het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen.

In dit geding dient de vraag te worden beantwoord of verweerder terecht en op goede gronden heeft aangenomen dat de betrokken trainers bij eiseres werkzaam zijn op basis van een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht en dat er dientengevolge voor deze trainers verzekeringsplicht op grond van de sociale verzekeringswetten bestaat.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat er geen sprake is van dienstbetrekkingen tussen haar en de trainers vanwege het ontbreken van een gezagsverhouding. Zij voert hiertoe onder meer - kort weergegeven - de volgende redenen aan.

De trainer bepaalt zelf, in overleg met zijn trainingsgroep, wanneer er getraind wordt. Hij is hierbij slechts afhankelijk van de accommodatiemogelijkheden (de beschikbare sportvelden).

De trainer ontvangt een geringe vergoeding van f 25,- per uur (all-in). In voorkomende gevallen zorgt hij zelfstandig c.q. in overleg met de trainingsgroep voor een vervangende trainer of verplaatsing van een training. In geval van ziekte, vakantie of andersoortige afwezigheid vindt geen doorbetaling van de vergoeding plaats.

Er worden door het bestuur of vertegenwoordigers hiervan geen aanwijzingen gegeven op inhoudelijk trainingstechnisch gebied en de te gebruiken materialen. Ter zitting is door dhr. Van der Kraan de inzet van vrijwilligers bij de verenigingsactiviteiten benadrukt, alsmede het puur recreatieve karakter van de vereniging.

Verweerder is van mening dat er ten aanzien van de trainers wel degelijk voldaan is aan de drie geldende voorwaarden om het bestaan van een arbeidsovereenkomst aan te nemen: er is sprake van een gezagsverhouding, van de verplichting tot persoonlijke dienstverrichting en van loonbetaling.

De rechtbank overweegt hieromtrent het volgende.

Artikel 3 van de WW, ZW en WAO alsmede artikel 3, eerste lid, onder a, van de ZFW, voor zover hier van belang, bepaalt dat werknemer is de natuurlijke persoon, jonger dan 65 jaar, die in privaatrechtelijke dienstbetrekking staat. Daarbij ziet het begrip privaatrechtelijke dienstbetrekking - uitsluitend - op de arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht z"s omschreven in artikel 1637a van het Burgerlijk Wetboek (BW).

Eiseres maakt deel uit van een federatie (onder de naam 'Quintus') van verschillende sportverenigingen in Kwintsheul, een dorp met ongeveer 4000 inwoners. De verenigingen hebben geen eigen vermogen of bezittingen. Alle bezittingen zijn eigendom van de federatie.

Gezien de door partijen overgelegde bescheiden en gelet op hetgeen namens eiseres ter zitting naar voren is gebracht is de rechtbank van oordeel dat er ten aanzien van de onderhavige trainers geen gezagsverhouding bestaat.

De rechtbank overweegt daartoe dat - mede onder verwijzing naar de recente uitspraak van de Centrale Raad van Beroep gedateerd 20 maart 1997 met reg.nr. 9413121 ALGEM - voldoende is gebleken dat de organisatie van eiseres het karakter draagt van een gezamenlijke inspanning van alle betrokkenen teneinde

in een amateuristisch verband, dat wd zeggen in een niet professionele en op winst gerichte organisatie, de beoefening van de voetbalsport voor de doelgroep van eiseres mogelijk te maken. Zij heeft daarbij geen eigen accommodatie, maar buurt de benodigde sportvelden die in eigendom aan de gemeente toebehoren. Zowel de vervulling van bestuursfuncties als het lidmaatschap als de vervulling van de functie van de trainer berust ten dele dan wel geheel op het idealisme en inzet van de leden. De trainers ontvangen een beperkte vergoeding van f 25,- per uur (all-in).

Gezien het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de samenwerking die op deze gezamenlijke inspanning berust, geen ruimte biedt voor de uitoefening van gezag ten aanzien van de bedoelde trainers, zoals dat gewoonlijk tussen een werkgever en een werknemer in een privaatrechtelijke arbeidsovereenkomst uitgeoefend wordt.

Nu geen sprake is van een gezagsverhouding is niet voldaan aan één van de vereisten om een privaatrechtelijke dienstbetrekking aan te nemen. Derhalve bestaat er geen verzekeringsplicht voor de bij eiseres werkzame trainers.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit op een onjuiste toepassing van artikel 3 van de eerder genoemde wetten berust en derhalve niet in stand kan blijven. Zij zal het beroep dan ook gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. De rechtbank ziet geen aanleiding voor toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Beslist dient derhalve te worden als volgt.

6. Beslissing.

De Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

Verklaart het beroep **gegrond-**

Vernietigt het bestreden besluit,

Gelast het Landelijk instituut voor sociale verzekeringen aan eiseres het door haar betaalde griffierecht te vergoeden.

7. Rechtsmiddel.

Tegen deze uitspraak staat voor partijen binnen zes weken na de datum van verzending daarvan hoger beroep open bij de Centrale Raad van Beroep.

Gelijke bevoegdheid komt toe aan andere belanghebbenden, zulks behoudens het bepaalde in artikel 6:13, juncto artikel 6:24 van de Awb.

Aldus gegeven door mr. E.R. Eggera t in tegenwoordigheid van de griffier en in het openbaar uitgesproken op 8 september 1997.

Voor eensluidend afschrift,

De griffier van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage,